

Predikan söndagen efter jul

Dagens tema är **Guds barn**. I dag firar man också de värnlösa barns dag. De frågor jag tar upp är:

Vad gör mig till ett Guds barn?

Vad gäller i barnets förhållande till Gud?

Innan jag tar upp frågorna vill jag nämna något om dagens evangelium för Matteus är ensam om berättelsen om de vise männen, som moderna människor kan uppleva som en saga. Det man inte har tagit hänsyn till är att antikens värld var en annan än vår. Liknande saker har hänt i historien. År 66 e Kr kom kungen Tiridates från Armenien, österns land, för att hylla kejsar Nero i Rom. Resan hade han gjort pga. en uppenbarelse på stjärnhimlen. Antikens människor ägnade mycket tid åt stjärnhimlen och planeternas gång. Enligt Matteus var männen astronomer och astrologer på en och samma gång.

Man har försökt räkna ut om det kan ha inträffat några uppseendeväckande konstellationer på himlen och redan Kepler, som dog 1630, fann att det år 7 f Kr förekom ett ytterst sällsynt möte mellan Jupiter och Saturnus, i fiskarnas stjärnbild.

Idag vet vi att Jesus föddes omkring år 7 f Kr. Vår tideräkning, som tillkom på 500-talet, utgår från en felaktig uträkning av Kristi födelseår.

Vid utgrävningar i Sippar, en stad vid floden Eufrat, hittade man en kilskriftstavla med en kalender för år 7 f Kr, vilken förutsäger denna ovanliga konstellation. Man vet också vad planeternas ställning ansågs innebära. Jupiter stod för en världshärskare, Saturnus för Palestina och fiskarnas stjärnbild förbands med världens yttersta tid. De kan alltså ha funnits en god anledning för några lärde borta i östern att bege sig på resa till Palestina.

Matteus berättelse pekar på att judarna förkastade den Messias som hedningarna hyllat. Att hylla innebär för Matteus, att man böjer knä och faller ned för en härskare och erkänner hans makt. Judarna, som hade Skriften och kunde säga var Messias skulle födas, var blinda och förstod inte medan hedningarna som bara hade sett en liten strimma av Guds ljus i skapelsen förstod och kom till Kristus.

Vad gör mig till ett Guds barn? Som jordiska varelser har vi fått livet som en gåva när två människor älskat varandra. Vi vet också att människan har en inbyggd längtan av att föröka sig. Om inte för något annat skäl så ändå för att garantera ett fortsatt liv för sitt eget kött och blod. Utifrån detta krassa handlar livet alltså om egoism. Ändå är det samtidigt något helt naturligt och inplanterat i vårt väsen som jordisk varelser.

Eftersom Gud är Allsmäktig och Skaparen av allt så måste ju varje människa också vara ett barn till honom. Om det inte är vore det så stämmer inte skapelseberättelsen och det Han själv sagt i Ordet. Gud inblåste ande i människan, vilket i sig är ett tillräckligt bevis på att människan är ett Guds barn. Gud skapade alltså all mänsklig existens, men gjorde Han det för att garantera sin egen framtid? Knappast troligt! Gud kan existera lika bra utan oss, däremot kan inte vi existera utan Honom.

Enligt den kristna tron så tillhör bara de som upptagits genom det heliga dopet Hans kyrka. Enligt vår kristna tro finns det alltså skillnad på Guds barn och Guds barn. Det finns människor

och änglar som medvetet valt att leva utanför relationen till sin himmelske förälder, de är de som vänt Gud ryggen. Därför försöker Herren, gång efter annan, leda människan till omvändelsen.

Allt liv är alltså beroende av Skaparen, utan honom kan inget existera, och trots att både människor och änglar är fienden till Gud så får de ändå existera, men utanför Hans barns gemenskap. Gud verkar helt enkelt acceptera det kortsiktigt, vilket beror på Hans kärlek. Men han strävar alltid efter ett friskt förhållande, som bygger på en kärlek som inte innehåller något tvång. Kärlek är alltså något ömsesidigt och där två parter respekterar varandra, vilket Gud tar hänsyn till. Kanske är det därför som han tillåter fiender existera, jag vet inte? Däremot kommer allt att på den sista dagen underställas honom och då kommer också var och en att ställas till svars inför honom, men inte förrän tiden är fullbordad.

Vad gäller då i barnets förhållande till Gud? I det gamla förbundet gällde de konkreta 10 livsreglerna, buden. I det nya förbundet gäller tron på Jesus Kristus. Vi blir som Guds barn saliga allenast genom tron på Kristus!

Den lärjunge som funderat mycket kring förhållandet till Gud är Johannes, den yngste som satt vid Jesus när han instiftade den heliga nattvarden. I sitt första brev skriver han att vi som lärt känna Gud förstår att vi ska hålla fast vid hans bud och då åsyftar Johannes Ordet. Den som säger att han känner Gud, men inte håller hans bud, han är en lögnare och sanningen finns inte i honom (1 Joh. 2). Men den som håller hans ord, i honom har kärleken till Gud nått sitt mål. Den som säger sig förbli i Kristus är alltså skyldig att själv leva så som Jesus levde...

Johannes säger vidare, att den som säger att han är i ljuset men hatar sin broder, han är alltjämt kvar i mörkret. Men den som älskar sin broder förblir i ljuset och hos honom finns ingenting som kan bli till fall för någon. Johannes menar att vi är existerar som Guds barn dels i förhållande till Gud dels i förhållande till varandra.

Han pekar också på två motpoler; nämligen kyrkan och världen och skriver:

*Älska inte världen, inte heller det som är i världen.
Älskar någon världen så finns inte kärleken till
Fadern hos honom. Ty allt som är i världen, den*

sinnliga begärelsen, begäret i blicken, högmodet som skryter med sina pengar, det kommer inte från Fadern utan från världen, och världen kommer att förgås och dess begärelser med den, men den som gör Guds vilja han förblir i evighet.

Ett Guds barn är alltså främmande för världen och världen känner inte igen Guds barn, eftersom den inte har lärt känna honom, och så skriver han:

Mina älskade, redan nu är vi Guds barn, men vad vi kommer att bli, det är ännu inte uppenbart. Men vi vet, att när han uppenbaras, ska vi bli lika honom ty vi ska få se honom sådan han är, och var och en som sätter det hoppet till honom han renar sig, såsom Han är ren.

Guds barn har alltså ett sunt till Gud och till varandra. Dessa båda relationer måste leva sida vid sida. Den ena klarar sig inte utan det andra. Vi kan jämföra det med den relationen en familj.

I familjen finns det föräldrar och barn och relationen dem emellan måste bygga på givna regler som båda accepterar, alltså på ömsesidig respekt.

Familjers relation till varandra är inte sunt om det saknas regler. Kan hända är det därför som så många unga mår dåligt idag? Vuxna hinner inte eller orkar inte fungera som föräldrar borde göra. Därför upprättas inga normala relationer. Vissa av dem vågar heller inte ha fasta regler i hemmet eftersom de tror att de är för hårda mot barnen. Men den som fostrat barn eller arbetat med barn vet att de mår bra endast när de har fastställda regler att följa. Ett barn som inte har regler att följa blir ofta osäker som vuxen.

På samma sätt är det med Guds barns förhållande till sin himmelske förälder. Gud har gett oss regler i sitt heliga Ord. Vi har att följa dem för att en gång föras samman i den himmelska familjen.

Amen.

Trosbekännelse